האש הכחולה

היה היה פעם חייל ששירת שנים רבות את המלך שלו, אך כאשר הסתיימה המלחמה, הוא לא יכול היה להמשיך בשרות כי נפגע בגופו פעמים רבות מדי.
המלך אמר לו "תוכל ללכת עכשיו הביתה. אינני צריך אתך יותר ולא תקבל ממני יותר כסף, כי אני משלם רק לאלה שמביאים לי תועלת."
החייל לא ידע ממה יתפרנס ודאג מאוד. הוא הלך יום שלם עד שהגיע ליער גדול. הוא תעה ביער עד שראה מרחוק אש וכשהגיע לשם מצא בית של מכשפה.
"אנא, תני לי ללון כאן, וגם דבר מה לאכול ולשתות, כי אחרת אמות" אמר.
"הו-הו" ענתה "מי ייתן משהו לחייל שלא משרת יותר? אבל אני אלין אתך אם תעשה לי עבודות אחדות."
"ומה תרצי שאעשה?" שאל.
"אני רוצה שמחר תחפור תעלה סביב הגינה שלי." החייל הסכים, ולמחרת עבד קשה וחפר כל היום, אך לא גמר את עבודתו.
"אני רואה שאינך יכול לעשות היום יותר" אמרה המכשפה "אבל אלין אותך גם הלילה, אם למחרת תחטוב לי ערמת עצים, אבל תחטוב אותה דק מאוד."
החייל עבד שוב כל היום ובערב היא הציעה לו להישאר עוד לילה. "מחר יש לי רק עבודה קטנה בשבילך. מאחורי הבית שלי עומדת באר יבשה. שם נפלה האש שלי. היא בוערת בכחול ולא כבתה מעולם, ואתה צריך רק להוציא אותה משם."
למחרת האישה באה אתו לבאר והורידה אותו לשם בסל. הוא מצא את האש הכחולה ונתן לה סימן להוציא אותו חזרה. וכשהיה כבר כמעט למעלה היא רצתה לקחת את האש ממנו.
הוא הבין שהיא רוצה להערים עליו ואמר "לא, לא אתן לך את האש עד שלא אצא מהסל לאדמה מוצקה."
המכשפה התרגזה, עזבה את החבל והוא נפל שוב

לתוך הבאר.
הוא לא נפגע אמנם, אבל נשאר עמוק למטה רק עם האש הכחולה. הוא לא ידע מה התועלת האש יכולה להביא לו, הבין שגורלו נחרץ והתכונן למות. הוציא מכיסו את המקטרת שלו והדליק אותה באש הכחולה באומרו "זו תהיה הנאתי האחרונה." אבל כשעשן המקטרת עשה רק סבוב אחד בבאר, פתאום גמד שחור קטן הופיע לפניו ואמר "אדוני, מה פקודתך?"
"מה צריכה להיות פקודתי?" ענה החייל המופתע.
"אני חייב לעשות כל מה שתצווה עלי" ענה האישון הקטן.
"טוב" אמר החייל "אם כך, עזור לי קודם לצאת מכאן."
הגמד לקח אותו ביד והוביל דרך מעברים תת-קרקעיים. בדרך הראה לו את האוצרות שצברה המכשפה והחייל לקח אתו כמה שרק יכול היה לשאת. מובן שלא שכח לקחת אתו את האש הכחולה.
כשיצאו כבר מעל פני האדמה אמר החייל "עכשיו לך, קשור את המכשפה היטב והביא אותה בפני שופט."
לא עבר זמן רב והגמד חזר ואמר "עשוי. היא כבר על עץ התלייה. ומה פקודתך עכשיו, אדוני?"
"כרגע שום דבר" ענה החייל "אתה יכול לחזור לביתך, רק תהיה מוכן לבוא כשאדרוש זאת."
"אתה רק צריך להדליק את המקטרת שלך באש הכחולה, אדוני, ואני אופיע מיד לפניך" אמר האישון ונעלם.
החייל חזר לעיר מולדתו, קנה לו בגדים יפים ודאג להכין לעצמו דירה מצוידת טוב. כשכבר השתכן בה, קרא שוב לגמד ואמר "שירתתי את המלך בנאמנות והוא פיטר אותי והשאירני ללא כלום. עכשיו אני רוצה להתנקם בו."
"מה עלי לעשות?" שאל האיש הקטן.
"בלילה, כאשר בת המלך תישן כבר, תביא אותה הנה ישנה, והיא תשרת אותי."
האישון הלך, אך קודם אמר "בשבילי זה דבר קל, אך אתה מסתכן מאוד בכך, כי אם הדבר יתגלה יתנכלו בך קשה."

בחצות נפתחה הדלת ועמד בה הגמד עם הנסיכה בזרועותיו.
"הה, הנה את" קרא החייל "תתחילי מיד לעבוד. קחי מטאטא ותתחילי לנקות את הדירה."
אחר כך אמר לה לחלוץ את מגפיו ולנקות ולהבריק אותם. היא עשתה את הכל בלי התנגדות ועם עיניים עצומות למחצה.
כשנשמעה קריאת תרנגול הראשונה הגמד החזיר את הנסיכה לארמון והשכיב במיטתה.
למחרת הנסיכה סיפרה לאבא המלך על חלום מוזר. "חלמתי שנשאו אותי דרך רחובות במהירות הבזק" סיפרה "הביאו לדירתו של חייל, ושם עבדתי כמו משרתת, טאטאתי את הדירה, הברקתי מגפיים ועשיתי עוד עבודות שונות. זה היה רק חלום, ובכל זאת אני עייפה כאילו עשיתי זאת באמת."
"אולי לא היה זה חלום" אמר המלך "אתן לך עצה. עשי חור קטן בכיסך ומלאי אתו באפונים. אם באמת הובילו אותך דרך העיר, האפונים יפלו מהכיס וישאירו עקבות."
אלא שהגמד עמד שם בלתי-נראה ושמע הכל. כשהביא את הנסיכה לחייל בלילה הבא האפונים באמת נפלו מכיסה, אלא שהגמד גם פיזר אפונים בכל רחובות העיר. באותו לילה הנסיכה שוב עבדה אצל החייל עד קריאת תרנגול.
למחרת המלך שלח אנשים לחפש את העקבות, אך לשווא, כי בכל רחובות העיר ילדים עניים אספו אפונים באומרם "כנראה ירד גשם אפונים הלילה."
"אנו צריכים לחשוב על תחבולה אחרת" אמר המלך "תשכבי לישון הלילה בנעליך, ולפני שיחזירו אותך בבוקר, תטמיני נעל אחת במקום בו היית. אני אשלח אנשים לחפש את הנעל."
הגמד השחור שמע גם זאת וסיפר זאת לחייל, אבל החייל בכל זאת אמר לו להביא את הנסיכה בפעם השלישית.
למחרת כל אנשי המלך חיפשו את הנעל, ובקרוב מצאו אותה אצל החייל. זה אמנם ניסה לברוח, אך תפסו אותו מהר וכלאו במרתף הארמון. במנוסתו הוא שכח להביא אתו את האש הכחולה ונשאר כך, רק עם מטבע זהב אחד בכיסו.

הוא עמד שם, ליד חלון מרתף הארמון, כשראה חבר מהצבא העובר ברחוב. הוא קרא לו ואמר "אנא, הביא לי את החבילה שהשארתי בדירתי. אתן לך מטבע זהב תמורת השרות הזה." החייל רץ מהר והביא את מבוקשו.
החייל הדליק את מקטרתו וקרא לגמד השחור. "אל דאגה" אמר לו האישון "לך לאן שיובילו אתך ורק אל תשכח לקחת אתך את האש הכחולה."
למחרת שפטו את החייל ולמרות שהוא לא עשה כל פשע, המלך דן אותו למיתה. בדרך לגרדום הוא פנה למלך וביקש טובה אחרונה. "מה תרצה?" שאל המלך.
"תן לי להדליק עוד פעם את המקטרת שלי."
"אפילו שלוש מקטרות, אם תרצה" ענה המלך "אבל אל תצפה שאחוס על חייך."
החייל הוציא את מקטרתו, הדליק אותה באש הכחולה ומיד הופיע לפניו הגמד עם אלה בידו ושאל "מה תצווה, אדוני?"
"הכה בשומרים שמובילים אותי ואל תשכח גם את המלך, שכך התנכל בי!"
הגמד התחיל להרביץ סביבו ומי שקיבל מכה ממנו נפל, ולא רצה יותר לקום.
המלך נבהל וביקש רחמנות מהחייל. הוא התחנן שיתן לו רק לחיות, ומסר לו את כל ממלכתו ואת בתו לאישה.